

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan ChovanecNaturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0003r

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 13.4.2014
podpis: *Milán Chovanec*

Praha

- 6 -05- 2014

Č.j.: MV - 23164- 4/VS - 2014

Rozhodnutí

Ministr vnitra, příslušný dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl na základě včasného rozkladu, který podal

... státní občan Egyptské arabské republiky, trvale bytem
... (dále jen „žadatel“), proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25. 11. 2013, č.j.: VS-1264/835.3/2-2010, jímž nebylo podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **zamítá**

O d ů v o d n ě n í:

I.

Žadatel požádal dne 2. 7. 2013 prostřednictvím Krajského úřadu Středočeského kraje o udělení státního občanství České republiky. Žádost byla doručena Ministerstvu vnitra dne 28. 8. 2013. Krajské ředitelství policie Středočeského kraje sdělilo, že podle informačního systému cizinců žadatel přicestoval do České republiky dne 27. 3. 2004. Trvalý pobyt má žadatel povolen na území České republiky od 12. 5. 2004 z důvodu sloučení rodiny s manželkou, státní občankou České republiky, s níž uzavřel manželství v dubnu roku 2004. Uvedl, že z důvodu nedostatku pracovních příležitostí se po několika měsících pobytu v České republice vrátil do Egypta a navázal na své předchozí pracovní působení v cestovní agentuře v Hurghadě. Do Egypta ho posléze následovala i manželka. Z manželství se v roce 2004 a 2008 narodily dvě dcery, po matce státní občanky České republiky.

Spolu se žádostí požádal žadatel o prominutí splnění podmínky stanovené v 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb., která požaduje, aby se žadatel po dobu nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu v České republice ke dni podání žádosti, na jejím území převážně zdržoval. Nesplnění této podmínky bylo spolu s nesplněním podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb.

(neplnění povinností vyplývajících ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění) důvodem pro zamítnutí předchozí žádosti z roku 2010.

II.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 4. 10. 2013, č.j.: VS-1264/835.3/2-2013, podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení ve věci žádosti žadatele přerušilo do 11. 11. 2013 a zároveň ho vyzvalo, aby v této lhůtě předložil Ministerstvu vnitra potvrzení o zaměstnání s výší svého příjmu, opatřené úředním překladem do češtiny. Dále Ministerstvo vnitra v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatele o zahájení správního řízení podle § 44 správního řádu a rovněž ho podle ustanovení § 36 a § 38 správního řádu vyzvalo o jeho právu nahlížet do spisu, navrhnout důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko, včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Požadované doklady byly Ministerstvu vnitra doručeny dne 7. 11. 2013.

III.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky stanovené v § 7 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 40/1993 Sb. Žadatel nebyl v posledních pěti letech pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin a prokázal znalost českého jazyka.

Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí konstatovalo, že žadatel nespĺňuje podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) a e) zákona č. 40/1993 Sb. V zamítavém rozhodnutí uvedlo, že důvody, které jej vedly k neprominutí splnění těchto podmínek, v prvním případě spatřuje v tom, že žadatel má sice na území České republiky povolen trvalý pobyt po požadovanou dobu, s celou rodinou ale pobývá převážně na území jiného státu, kde oba pracují. Jeho integrace do české společnosti tak nedosahuje požadovaného stupně. V druhém případě Ministerstvo vnitra konstatovalo, že z důvodu neprominutí splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb. neprominulo žadateli ani splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb.

V uvedeném kontextu Ministerstvo vnitra žádost zamítlo.

IV.

Proti zamítavému rozhodnutí podal žadatel včasný rozklad (rozhodnutí bylo doručeno dne 27. 11. 2013 a rozklad byl doručen Ministerstvu vnitra dne 12. 12. 2013 resp. 9. 1. 2014 po doplnění na základě výzvy o vlastnoruční podpis).

K nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb. žadatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2004, č.j.: 7A 31/2002-33, kde je uvedeno, že při rozhodování o nesplnění předmětné podmínky je třeba vzít v úvahu i další skutečnosti. Žadatel žije na území České republiky téměř 10 let, jeho manželka a dcery jsou státními občankami České republiky a opakovaně každý rok se do České republiky vrací. Dle názoru žadatele se však Ministerstvo vnitra těmito skutečnostmi nezabývalo. Z jeho rozhodnutí také není zřejmé, z jakého důvodu splnění této podmínky mu nebylo prominuto, ačkoliv o to žadatel požádal s ohledem na rodinnou integraci. Rozhodnutí Ministerstva vnitra je dle vyjádření žadatele nedostatečně odůvodněné a nepřezkoumatelné.

Dle názoru žadatele je evidentní, že také jeho společenská integrace je dostatečná, a to z důvodu, že pracuje s českými turisty, v České republice si vyřídil živnostenské oprávnění a dodržuje české zvyky a tradice. Dále uvádí, že rovněž podle zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), se přihlíží k integraci pracovní, rodinné a sociální, přičemž dle důvodové zprávy k tomuto zákonu postačuje naplnění i pouze jednoho předpokladu. Tvrzení Ministerstva vnitra o nedostatečné společenské integraci tak žadatel považuje za libovolné, neodůvodněné a mimo hranice správního uvážení. Zároveň podle žadatele Ministerstvo vnitra nezdůvodnilo, z jakého důvodu dalo přednost nedostatečné společenské integraci před rodinnou integrací žadatele.

K námitce nedostatečné pracovní integrace žadatel uvádí, že v České republice není dlouhodobě možné sehnat zaměstnání v oblasti cestovního ruchu. V České republice práci hledal, byl však vždy odmítnut. Pokud by zůstal v České republice, byl by tedy odkázán na podporu ze strany státu, čímž by opět hledisko pracovní integrace nenaplnil.

K nesplnění podmínky uvedené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. žadatel uvedl, že si je vědom svých povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění. K pochybení došlo v minulosti, své závazky uhradil a od roku 2010 své povinnosti řádně plní. Odkazuje v této věci na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2006, č.j.: 2 As 31/2005-78 a ze dne 13. 3. 2008, č.j.: 5 As 51/2007-105, které zdůrazňují povinnost posoudit porušení povinnosti žadatele z hlediska proporcionality, což Ministerstvo vnitra dle žadatele neučinilo.

V.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

V souvislosti s podaným rozkladem byly znovu posouzeny všechny důkazy a skutečnosti, důležité pro rozhodnutí.

Ministr vnitra předem konstatuje, že státní občanství je jedním ze základních atributů, na jejichž základě je založena existence každého moderního svrchovaného státu. Mezinárodní právo všeobecně uznává pravidlo, že je vnitřní záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbývání státního občanství. Haagská úmluva o některých otázkách střetu zákonů o státním občanství z roku 1930, ačkoliv nevstoupila nikdy v platnost, je pokládána za shrnutí mezinárodního obyčejového práva a stanoví, že je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané. Tento nezpochybnitelný princip při respektování zásad vyplývajících z obyčejového mezinárodního práva, mezinárodních smluv a všeobecně uznávaných právních zásad v oblasti státního občanství, napomáhá státu chránit jeho suverenitu, bezpečnost a integritu a je v současné době všeobecně přijímán.

Na udělení státního občanství není právní nárok, a to ani za předpokladu, že osoba žádající o udělení státního občanství České republiky splňuje všechny podmínky stanovené zákonem o státním občanství. Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. V případech, kdy tento vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento orgán nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoliv.

Při posuzování žádosti se vychází především z čl. 12 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů (dále jen „Ústava“), z něhož vyplývá, že nabývání a pozbývání státního občanství stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon o státním občanství, který výslovně v § 7 odst. 1 stanoví podmínky, které musí žadatel o udělení státního občanství splňovat. Při posuzování žádosti o prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství České republiky, se vychází z předpokladu, že jde o výjimku, pro kterou musí být dány závažné důvody. Nepostačí, že jde o skutečnost uvedenou v § 11 zákona o státním občanství. V celém správním řízení o udělení státního občanství České republiky se ministr vnitra řídí zásadami, uvedenými v § 2 správního řádu, i dalšími právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu České republiky.

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb.m.s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ-NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Musí být zřejmé, že integrace takové osoby ve společnosti dosáhla vysokého stupně. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených

v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje.

V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“ je uvedeno, že udělení státního občanství České republiky na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství, a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumají okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č.j.: 3 As 32/2005-51). Jak Ministerstvo vnitra, tak i ministr vnitra vychází tedy z toho, že žadatel musí splnit podmínky, vyplývající z uvedených právních předpisů a musí být zřejmé, že jeho integrace v české společnosti dosáhla vysokého stupně. Přitom nejen mohou, ale i musí v souvislosti s rozhodováním o udělení státního občanství České republiky posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti.

VI.

Podle zákona č. 40/1993 Sb. bylo po žadateli požadováno splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona č. 40/1993 Sb. Žadatel prokázáním své bezúhonnosti a znalosti českého jazyka splnil podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 40/1993 Sb.

Žadatel však nespĺňuje podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) a e) zákona č. 40/1993 Sb., které mu nebyly prominuty, neboť k prominutí jejich splnění nebyly shledávány relevantní důvody.

K námitkám, které žadatel uvedl v rozkladu, konstatuje ministr vnitra, že je neshledal oprávněnými, a to z následujících důvodů.

V souladu s dikcí ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb., má mít žadatel ke splnění podmínky, zde uvedené, ke dni podání žádosti po dobu nejméně 5 let povolen trvalý pobyt a po tuto dobu se zde má převážně zdržovat. Žadatel podal žádost v červenci roku 2013. **Rozhodné období pro převážné zdržování se, je v tomto případě od července 2008 do července 2013.** Dle údajů, které žadatel uvedl ve své žádosti, se v rozhodném období zdržoval na území České

republiky šestnáct měsíců, z toho nejdelší dobu, kterou strávil na území České republiky souvisle, byly měsíce tři. Je tedy evidentní, že žadatel předmětnou podmínku nesplňuje. Ministr vnitra dále konstatuje, že v rozsudku, na který žadatel odkazuje, je nesprávně uvedeno, že postačuje, pokud se žadatel zdržuje na území České republiky kdykoliv po dobu 5 let od povolení trvalého pobytu. Z podstatně časově aktuálnějšího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č.j.: 3 A 57/2010-50 ale plyne, že posuzovaným obdobím pro splnění druhé části této podmínky je pětileté období, předcházející dni podání žádosti. Dále je dle ministra vnitra potřeba zmínit, že v případě žadatelem citovaného rozsudku se jednalo o případ, kdy žalobce žil v České republice nepřetržitě v období let 1980 až 1998, v zahraničí se převážně zdržoval v letech 1999 až 2000. Je tedy evidentní, že tento případ není ani zdánlivě podobný s případem žadatele, který žil v České republice v roce 2004 po dobu šesti měsíců, od roku 2005 žije s celou rodinou v zahraničí a do České republiky cestuje na několik měsíců v roce. Ministr vnitra tedy nemůže souhlasit s námitkou žadatele, že na území České republiky žije téměř 10 let, a proto k této skutečnosti také nemohl přihlédnout.

Ministr vnitra dále nesouhlasí s tvrzením žadatele, že nebylo v rozhodnutí Ministerstva vnitra řádně odůvodněno, z jakého důvodu nesplňuje předmětnou podmínku a na základě jakých důvodů nebylo splnění této podmínky prominuto. Stručnost odůvodnění sama o sobě dle názoru ministra vnitra nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, pokud jsou důvody rozhodnutí zřejmé a zřetelné. Sám žadatel ostatně s odůvodněním napadeného rozhodnutí polemizuje, z čehož je dostatečně zřejmé, že jsou důvody Ministerstva vnitra v odůvodnění zamítavého rozhodnutí uvedeny zřetelně.

Ministr vnitra se musí ztotožnit s názorem Ministerstva vnitra, že pokud se žadatel zdržuje na území České republiky pouze několik měsíců v roce a v posledních pěti letech ke dni podání žádosti pouze 16 měsíců, není jeho integrace dostatečně završena, a to i přes rodinné vazby na české státní občany. Argumentace novou právní úpravou státního občanství, která se, s výjimkou níže uvedenou, na žadatele, kteří podali žádost do konce minulého roku, nevztahuje, není tak na místě. Kromě toho důvodová zpráva nemá normativní charakter a není tudíž závazná.

VII.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ministr vnitra přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a neshledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které by vedlo ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí. Ministr vnitra je toho názoru, že při rozhodování o žádosti nebyly překročeny meze správního uvážení a nebylo rozhodováno na základě libovůle. Ministerstvo vnitra dle jeho názoru dbalo, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu zjištěným řádným způsobem

a zároveň dbalo, aby nevznikl neodůvodněný rozdíl při rozhodování obdobných případů a jeho rozhodnutí tak bylo předvídatelné.

Ministr vnitra dále uvádí, že Ministerstvo vnitra dostatečně zdůvodnilo, proč nebylo žádosti vyhověno, jaké úvahy ho k tomuto závěru vedly, respektive proč splnění uvedených podmínek nebylo prominuto. Zde je nutné poukázat na názor vyslovený Ústavním soudem v usnesení ze dne 17. 5. 2007, sp.zn. II. ÚS 624/06: „Není pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci vstupovat na jeho území, pobývat na něm a případně získat státní občanství. Jinak řečeno, není žádného základního práva, které by suverénní stát mohl porušit tím, že cizinci státní občanství neudělí.... Zákon o státním občanství nezakotvuje nárok, ale pouze možnost získání státního občanství České republiky při splnění zákonných podmínek. Jde o formální podmínky, jejichž splnění teprve zakládá důvod pro věcné posouzení žádosti.“

Český právní řád považuje udělení státního občanství České republiky na žádost cizince za završení jeho integrace do české společnosti, nikoliv za její počátek nebo předpoklad pro její zahájení. Ministr vnitra proto konstatuje, že použití správního uvážení při rozhodování o udělení státního občanství České republiky, včetně posuzování splnění zákonných podmínek, je zcela namístě a je uplatňováno při rozhodování o všech žádostech v souladu se zásadou ochrany legitimního očekávání, zásadou nestranného postupu a rovného přístupu a zásadou ochrany veřejného zájmu. Pouze tímto zákonným postupem ve své komplexnosti je možné zajistit soulad zájmu žadatele a zájmu státu, který rozhoduje, zda žadatele do státního svazku přijme.

VIII.

Ministr vnitra konstatuje, že posoudil veškerý dostupný spisový materiál a všechny podklady pro rozhodnutí jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Protože ke změně rozhodných skutečností nedošlo, rozhodl na návrh rozkladové komise, jak je shora ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno, rozklad zamítnout. Důvodem zůstává nesplnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 písm. a) a e) zákona o státním občanství, jejichž splnění nebylo žadateli prominuto. Je nepochybné, že pokud se žadatel převážně nezdržuje na území České republiky, nemůže se plně integrovat do české společnosti a nemůže si v České republice vybudovat pevné sociální či kulturní vazby. Pro úplnost ministr vnitra podotýká, že ani skutečnost, že žadateli bylo dne 24. 6. 2013 vydáno živnostenské oprávnění, jehož provozování bylo ihned přerušeno na období od 1. 7. 2013 do 1. 7. 2018, není skutečností, která by dokládala integraci žadatele do české společnosti.

Žadateli nebylo prominuto ani splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., které nebylo podle ministra vnitra hlavním důvodem

zamítnutí žádosti, ale prominutí jejího splnění by nemělo s ohledem na výše uvedené na zamítnutí žádosti vliv.

K dosavadnímu požadavku na předložení dokladu o propuštění ze stávajícího státního svazku ministr vnitra pro úplnost sděluje, že v souladu s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), se od nabytí účinnosti tohoto zákona dnem 1. 1. 2014, pozbytí dosavadního státního občanství pro udělení státního občanství České republiky nevyžaduje.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu odvolat.

Ministr vnitra:

